

V I N N Ý

K M E N

číslo 33

*Občasník Brněnské diecéze
Církve československé husitské*

prosinec / 2020

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

Obsah

Úvodní slovo biskupa (<i>J. J. Dovala</i>)	4
Slovo šéfredaktora (<i>M. Kubíček</i>)	6
Zamyšlení o slovu (<i>S. Silná</i>)	8
Již 100 let znovu zaznívá Boží slovo v Chrámu M. J. Husa v Uh. Brodě (<i>I. Pospíšilová</i>)	12
Zpívejte Pánu nové písně (<i>R. Váňová</i>)	14
Jak na zlo (<i>R. Váňová</i>)	16
Tři z jednadvaceti (<i>M. Hvězda</i>)	18
Diecézní den v Brně 5. 9. 2020 (<i>M. Kubíčková</i>)	21
„Koronavirová“ anketa	22
Jak se žije v čase kovidu ve Zlíně	25
Doporučujeme... ..	27
Vyhodnocení literární a výtvarné soutěže	29
Datový plán	40

Úvodní slovo biskupa

Milé sestry a bratři,

je tady advent. Advent by měl být časem pokoje a ztišení – i když za poslední roky je spíš honičkou za vánočními dárky. Advent 2020 je ale jiný. Je opět jakýsi zvláštní, pomalejší a tišší. Ne že bychom se rozhodli být s Bohem a usebrali se dobrovolně, ale jsme uprostřed tzv. koronavirové krize. Zpomalila se ekonomika, zpomalil se prodej i nakupování, zpomalilo se cestování a ruch v ulicích. Žádná přeplněná obchodní centra, žádné adventní koncerty a hromadné akce. Čeho jsme se nedokázali zříct dobrovolně, přišlo najednou a bezodkladně. Je tu víc ticha, víc prostoru pro příběh starý dva tisíce let. Světla lamp opět září jako hvězdy nad Betlémem a připomínají tajemství svaté noci, ve které se narodil Pán.

Má to ještě jiný rozměr – můžeme se chovat ohleduplněji, být empatičtí, být tady pro ty, kteří jsou osamělí, žijí v úzkostech a strachu. Vždyť máme čas, najednou nespěcháme. Není kam.

A to je kristovská mise lásky. Když to řeknu nadneseně, Pán Ježíš Kristus chce vlastně to samé, co způsobil jako vedlejší efekt koronavir – abychom tady byli jedni pro druhé, abychom pomáhali těm, kteří to nejvíc potřebují, abychom si naslouchali a nenechali otupět svá svědomí.

Adventní čas nám totiž dává najevo, že jsme Boží děti. Pokud v průběhu roku zapomínáme na Krista, v adventu je každý jeden den prosycen myšlenkou Kristova narození a jeho druhého příchodu. Stačí být otevřený a naše srdce to pozná.

Milí přátelé, náš i váš Vinný kmen – periodikum brněnské diecéze – projde v nejbližších týdnech a měsících změnami. Chceme vám nabídnout jeho novou a moderní podobu s kvalitním obsahem. Věřím, že se nám to podaří i s vaším přičiněním. Více se o tom dočtete v tomto čísle dále.

Požehnaný a láskyplný advent.

Juraj Jordán Dovala,
biskup

Slovo šéfredaktora

Milí přátelé, sestry a bratři,

jak naznačil již bratr biskup ve svém úvodníku, chystáme od příštího roku značné změny jak v obsahu, tak i ve formě našeho Vinného kmene. V předešlém čísle jsem vyjádřil nespokojenost se současným stavem tohoto občasníku, již delší čas jedeme prakticky ze setrvačnosti, což není dobré, a jak jsem zjistil, nebyl jsem s tímto pocitem sám.

V říjnu jsme měli poradu redakční rady, vše jsme náležitě probrali a dohodli jsme se na radikální změně.

Tak především od příštího kalendářního roku nebude Vinný kmen vycházet třikrát do roka, ale pouze dvakrát, přičemž se nebude, tak jako tomu bylo doposud, striktně držet jednotlivých období církevního roku. Bude to zkrátka jarní a podzimní číslo, přičemž termíny nebudou pevně stanovené. Témata by měla být více méně volná, a to jak v případě duchovních zamyšlení, tak i u dalších rubrik.

Rádi bychom objevili novou filosofii, dali Vinnému kmeni nový obsah. Ponecháme pravidelné rozhovory, samozřejmě i duchovní zamyšlení. Plánujeme zavést novou spirituální rubriku, která by se zabývala vážnějšími tématy naší víry ap. Další novou rubrikou by měly být ankety na různá témata; chceme, aby časopis byl co nejvíc aktuální, aby přinášel informace o tom, co naše věřící zajímá, co je trápí, jaký mají na církev a na další související věci názor. Proto také přivítáme každý podnět z vašich řad, zajímají nás vaše otázky, problémy atd. Chceme vyzvat náboženské obce – chybí nám autoři, přispěvatelé. Ale nehodláme zůstat pouze v našich řadách, dobré by bylo otevřít se vpravdě ekumenicky.

Tolik stručně k obsahu, teď k vizuální stránce.

Doposud jsme dělali časopis tak říkajíc „na koleně“, pouze v našem tiskovém středisku. Ano, bylo to dobré, ale za těch několik let se to už značně okoukalo. Zvláště srovnáme-li s časopisy, které vydávají další naše diecéze. Proto budou od příštího roku čísla tisknuta v profesionální tiskárně, Pavel Pospíšil v tiskovém středisku shromáždí a připraví podklady, grafická úprava, tedy finální podoba, kterou bude možné předat tiskárně, je svěřena Jergušovi Dovalovi, který má pro tuto práci jak potřebné vybavení, tak i praktické zkušenosti (předložil nám již návrh na obálku, vypadá výborně). Obálka nebude totiž jednotná, jako doposud, ale bude se měnit s každým číslem, jako ostatně u jakéhokoli běžného časopisu.

Tak tolik asi stručně to základní k plánovaným změnám. Věříme, že se nám je – s Boží pomocí – podaří uskutečnit. Podporujte nás, prosím, modlitbami, ale pokud možno i vlastními nápady a příspěvky.

Za redakční radu

Miroslav Kubíček,
šéfredaktor

P.S.: Do tohoto čísla jsme měli v plánu zařadit rozhovor se sestrou farářkou Petrou Vítkovou. Nebylo to jen tak pro nic za nic – sestra Petra oslaví v příštím roce krásné kulaté narozeniny (k té příležitosti je také připravována knížečka jejích vzpomínek, doufám, že neprozrazuji moc).

Jenomže nastal problém. Doposud všechny rozhovory jsem dělal přes mail, poslal otázky, dostal odpovědi. V tomto případě to nebylo možné, sestra Petra nemá mail. A na rovinu přiznávám, že v současné situaci k ní jet MHD přes půl Brna a dělat rozhovor takto přímo, se mi vůbec nechtělo, měl jsem značné obavy. Přece jenom, je to stará paní, co kdybych tam něco zatáhl... A tak v tomto čísle rozhovor prostě nebude. Dá-li Pán, uděláme ho do příštího čísla.

Děkuji za pochopení,

M. K.

Zamyšlení o slovu

Biblické texty: *Př 12,12-22; Jan 1,1-14; Ef 4,25*

Jan Amos Komenský:

„Ke všem buď vlídný, nikomu však nepochlebuji!”

„Neříkej nic jiného, než jak to ve skutečnosti je.”

Sestry a bratři, bratři a sestry,

co pro nás znamená „slovo“? Je ticho, je klid. Je ticho, je pnutí. Ať už z klidu, ať už z pnutí – z obojího se může zrodit, vytrysknout slovo, na obém se dá slovo postavit. Ale jaké slovo? Motta z díla Jana Amose Komenského pro dnešní zamyšlení zní: **„Ke všem buď vlídný, nikomu však nepochlebuji!”** **„Neříkej nic jiného, než jak to ve skutečnosti je.”** Tedy – je naše slovo postavené na lásce, čerpající z Boží lásky k nám, nebo jde o slovo postavené na strachu a potřebě hájit něco, co rádoby vlastníme?

V dnešní době se toho namluví spousta. A nejsou to zdaleka jen vlídná slova. Mluví se, i když není potřeba něco říct, mluví se, aby se přehlušilo ticho, které je pro mnohé diskomfortní. Podle různých psychologických výzkumů se totiž například Američané cítí během rozhovoru nesví již po několika vteřinách beze slov, kdežto třeba Finové spolu klidně mlčí i několik minut, aniž by měli potřebu nějakými slovy ticho vyplnit. Říká se, že kvalita vztahu se dá poměřovat i tím, zda jsou spolu lidé schopní v pohodě a bez výčitek mlčet. Měli bychom si častěji připomínat moudrost **„mlčeti zlato”** – doma, ve sboru, mezi přáteli. Možná bychom pak snáz rozpoznali chvíle, kdy je skutečně třeba něco říct, podpořit účastným slovem. Kolik slov, která vám někdo někde řekl, jen aby přehlušil ticho, aby se něco řeklo, byste rádi pustili z hlavy, ale ona se tam stejně z nějakého důvodu drží dál?

Zažila jsem ještě dobu, kdy nebyl internet ani mobilní telefony a sociální sítě byly utkané ze skutečných, fyzických vztahů mezi lidmi, kteří se znali tvář v tvář. Dané slovo mělo díky omezeným komunikačním možnostem šanci platit i dlouhou dobu. Ne, nechci v žádném případě idealizovat minulost, byla to totiž zároveň doba, kdy člověk často slyšel větu „nikde venku to neříkej, nikde o tom nemluv“. Chci jen říct, že si uvědomuji, jak dnes, kdy je všude kolem nás spousta slov, která sdělují hromady a hromady informací a názorů, kdy tahle obrovská spousta slov, která si mnohdy protiřečí, nikam nevedou a člověka jen matou, v nás lidech „slovo“ úplně zdegradovala. Jak se vytratil význam, smysl, síla i hloubka slova a jeho závaznosti. Jak je potřeba všechno pořád přepotvrzovat, jak se nám asi jeví snadné si za svým slovem nestát, jen tak něco plácet, vždyť se to nakonec ztratí, zase něco jiného to přehluší.

Žalmista říká: **„Co Bůh řekl, to se stalo. Jak Bůh nařídil, tak vše stojí.“**... Na počátku bylo Slovo. To Slovo bylo u Boha. To Slovo byl Bůh. Bůh se ztotožnil se svým Slovem tak, že se Slovo dalo do pohybu. To Slovo začalo působit a jednat a z myšlenky tvořit viditelné. Slovo bylo a je živé. To slovo se stalo tělem. Přebývalo mezi námi, abychom poznali a pochopili prapůvod myšlenky a její smysl. Bůh sám sebe zhmotnil, abychom byli schopni ho vnímat stejně, jako vnímáme fyzicky druhého člověka, svého bližního. Tak velikou a mocnou sílu mělo to prapůvodní slovo. To slovo se stalo tělem, abychom měli možnost Boha i jeho úmysl – proč svět a nás lidi stvořil – pochopit. To Slovo se stalo tělem, abychom poznali a pochopili i smysl nás samotných, abychom mohli poznávat, kdo jsme.

Tím, jak se „slovem“ nakládáme, tím ze slova mocného a silného – slova Božího, činíme opět slovo lidské – a bohužel mnohdy tak prázdné. Naše nakládání s Božím slovem vytváří v dalších lidech zkušenost síly slova. Ať už degradaci „slova“, nebo naopak

povznesení „slovem“. Význam, smysl, hloubka „slova“ mohou lidi spojovat, ale i rozdělovat. Záleží na nositeli slova. Sám Bůh je nám v Ježíši Kristu příkladem, jak můžeme se slovem naložit. Bůh sám je bytostně ztotožněn se Slovem, které nese v sobě. Bůh ani Kristus Slovo jen nevyprávěli, neomílali ho dokola, oni jím prostě byli.

A to je to, co se po nás chce. Abychom „slovo“ jen nevyprávěli a neomílali, ale abychom se s ním ztotožnili, abychom se jím stali. Až teprve, když se staneme slovem, tak ono znovu nabere svou sílu a moc. Až „slovo“ bude skutečně v nás a my v něm, až se sami skutečně staneme autentičtí, pak „slovo“ ožije, bude činné, bude tvořit a oslovovat.

Norský básník Jon Fosse napsal: ***„Je jedna láska. Ticho, které svým způsobem mluví, promlouvá a my máme možnost využívat potenciál, který je v něm ukrytý. Kdo nezasne nad touto mocí, ten se jí možná na druhé straně bojí. Nejasný strach z něčeho, o čem nevím, co to vlastně je.”*** Je to až existenciální rovina významu věty, že ***„na počátku bylo slovo, a to slovo se stalo tělem.”*** K poznání, co vlastně tohle znamená, se nedobereme přes kvanta dalších slov, ale skrze ticho. K tomu jednomu, počátečnímu „slovu“ a jeho významu pro nás je potřeba se proposlouchat. Nechat to první slovo v sobě zazníť, uslyšet ho ve chvílích, kdy se vystavíme tichu, sami sobě, působení Boha. Slova nám v takovém objevování mohou pomoci, ale je potřeba neustále být „Božími dětmi“, až dětsky zvědavými, neobrněnými, ale otevřenými, abychom nerezignovali na možnost objevování, na možnost hlubiny, která je za těmi mnoha slovy, jimž jsme dennodenně vystaveni.

Jestliže Jan Amos Komenský, a nejen on, toužil po obnově „věcí lidských“, jestliže nabádal k tomu, abychom hledali taková slova, díky kterým si budeme skutečně rozumět – jak sám říkal, abychom zušlechťovali naše jazyky tak, aby moudrost Božího království, kterou můžeme čerpat, byla z naší řeči patrná, rozumím tomu tak, že toužil po tom, abychom každý v sobě rozvíjeli pozná-

ní Božské jiskry, Božské lásky, abychom čerpali z vědomí, že jsme Bohem milovaní a přijímaní a aby tenhle náš stav mysli a hlavně srdce byl „kamenem úhelným“ našich slov, která pouštíme do éteru, kterými oslovujeme ostatní lidi. Posuďme sami, zda a nakolik se nám to od dob Komenského daří či nedaří, nakolik tohle poznání umíme z církví komunikovat ven, ale i mezi sebou, nakolik takové vědomí žije mezi lidmi dnes. A zamysleme se i nad tím, zda je vedle mnoha slov v našich životech i prostor pro ticho, pro takové ticho, ze kterého k nám může promluvit ničím nezkalené, ryzí slovo – Boží láska, moudrost, velkorysost, víra a naděje.

Amen!

Sandra Silná
farářka v Brně Botanická

Již 100 let znovu zaznívá Boží slovo v Chrámu M. J. Husa v Uherském Brodě

Tyto dvě fotografie od sebe dělí sto let. Na té první je vidět, jak vypadal kostel Jana Křtitele na počátku 20. století, na té druhé je současný stav. Původně to byl římskokatolický kostel, který po odsvěcení a přenesení farní správy do nově postaveného kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie sloužil jako hasičská zbrojnice, sklad obilí a vojenského materiálu; vznikající Muzejní společnost (nyní *Muzeum Jana Amose Komenského*) zde chtěla vybudovat depozitář. Po nejednoduchých jednáních byl tento kostel usnesením městské rady ze dne 2. 10. 1920 předán Výboru Církve československé. A pouhých 5 dnů na to se budova kostela změnila v lidské mraveniště. Každý z těch, kdo se hlásili k nové církvi, se snažil podle svých možností a sil přiložit ruku k dílu. Vyvážela se hlína (podlaha byla v minulosti zvýšena, aby mohla bočními dveřmi vyjet hasičská stříkačka), dělala se nová prkenná podlaha, v prosinci se dokončovalo vnitřní zařízení, oltář i nové lavice. Stavitel Josef Jirásek, který za dohledu Památkového úřadu moravského stavbu prováděl, doznává, že v pouhých 14 dnech udělali tito dobrovolníci práci

za víc jak 20.000 korun. (*Pamětní spis vydáný u příležitosti vysvěcení Chrámu církve československé v Uher. Brodě 12. 12. 1920.*) A tak už po dvou měsících, v neděli 12. prosince roku 1920, byl Dr. Karlem Farským kostel slavnostně vysvěcen jako Chrám Mistra Jana Husa a tím bylo završeno snažení bratra faráře Oskara Malého, který byl od 12. 3. 1920 dekretem Ústředního výboru ČČS ze dne 24. 3. 1920 jmenován správcem pro farnost uherskobrodskou a okolí. Opravený chrám znovu zní písněmi, modlitbami a především Božím Slovem, které během uplynulého století zvěstují faráři Oskar Malý, Rudolf Babula, Evžen Vachek, Vítězslav Majtner, Bruno Stříbrný, František Šeda a Iva a Pavel Pospíšilovi.

Pro zajímavost uvádíme i pár historických dat:

První zmínka o kostele je z roku 1248, roku 1589 byla ke kostelu přistavěna věž, v letech 1666 až 1667 Jan Václav Polontius „***z horlivosti a lásky Boží, postaral se, aby toto ze základu opraveno bylo - - - Bud' Bůh jemu milostiv.***“ (z nápisu na oblouku v prostoru kněžiště). Roku 1683 je kostel vypleněn Tökölyovci a mrtvoly osob přednějších narychlo pohřbeny pod podlahou kostela, ti ostatní ve vykopaných šachtách u obou kostelů uherskobrodských. Roku 1784 je kostel odsvěcen a postupně chátrá. Po převratu v roce 1918 byla započata Musejní společností vnější oprava kostela přispěním památkového úřadu; stavební úpravy však probíhaly pomalu. Teprve převzetím kostela naší církví a úžasným nadšením jejich členů se podařilo vše během 2 měsíců dokončit. Uherskobrodský Chrám Mistra Jana Husa tak byl prvním sborem nové církve (ČČS) na Moravě.

100. výročí znovuotevření Chrámu Mistra Jana Husa si připomeneme při slavnostní bohoslužbě, kterou v neděli 13. 12. 2020 vykoná bratr Juraj Jordán Dovala, biskup brněnský. Srdečně vás zveme.

Iva Pospíšilová,
farářka v Uherském Brodě

Zpívejte Pánu nové písně

Znáte tu pohádku O pyšné princezně? O tom, jak král Půlnočního království zakázal ve své zemi zpěv? Smutnou zkušenost s tím, jak je život ochuzen bez možnosti zpívat, jsme právě zažili na vlastní kůži. A ti starší z nás už opakovaně.

Někteří pamětníci naší církve si možná vybaví 70. léta na Starém Brně. Tamní modlitebna, dříve zvaná Betanie, byla tehdy krátce po rekonstrukci. V době, kdy stát vnímal křesťanství jako nežádoucí, to byl malý zázrak. Umístění skromné budovy ve dvorním traktu – stranou nežádoucích zvědavců – bylo výhodné pro setkávání mládeže a lidí mladých duchem. Díky odvážné sestře faráře Miloslavě Skálové se tu ujala songová liturgie Pavly Zacharové a Luboše Svobody. Nabízela se jednou měsíčně, a to navíc – po skončení tradiční bohoslužby. Její svěží melodika a neotřelý text se líbil jak mladým, tak i starším. Ke zpěvu se uplatnily rytmické songy, spirituály, písně z Taizé i další nové písně, které nebyly ve zpěvníku. Jen málo z nich se podařilo vydat tiskem, a tak si je lidé množili, jak jen to šlo. K doprovodu elektrofonických varhan se připojila kytara, housle či flétna. Mnozí nadšenci absolvovali v neděli obě bohoslužby.

Později vznikly i jiné alternativní liturgie vhodné pro mladší generaci. Jednou z nich je songová liturgie Milana Salajky a Tomáše Mikuleckého. Ta se před nedávnem ujala ve Zlíně, kde ji slavíme jednou měsíčně. V loňském dubnovém čísle Vinného kmenu je o tom podrobné pojednání z pera faráře Zdeňka Kovalčíka. Také v malém společenství, jako jsou například duchovní cvičení, varhanické kurzy nebo dětské tábory, se setkáváme s alternativními formami bohoslužeb a pobožností, kdy se uplatňují nové písně.

Ne vždy se nové věci prosazují hladce. A musím po pravdě říct, že v době svobody se nesetkávám v naší církvi příliš často s nadšením pro jiné formy bohoslužebného zpěvu, než jsou ty zaběhnuté. Songové bohoslužby, jako alternativa k Farského liturgii, jsou přijímány v naší obci vděčně, ale s malým zápallem pro zpěv živějších písní. Přijde-li nový příchozí na bohoslužby, nezřídka se upřímně podiví: „Je to pěkné, ale proč zpíváte tak POMALU, tak SMUTNĚ?“ Snad jen u dětí je cítit svěží radostnost. Ty se nových písní nebojí. Nemohou ovšem rozhodovat o výběru písniček. Neztrácíme však naději a doufáme, že čas ukáže, co je života-schopné.

A ten čas možná právě nastal. Nemůžeme zpívat! Najednou si uvědomujeme, jak nám zpěv chybí. Bohoslužba bez zpěvu jako by ani nebyla tou pravou bohoslužbou! Ano, i lidé takzvané nehudební přiznávají, že rádi pobývají ve společenství, kde se zpívá, a že jim křesťanské písničky dodávají radost a naději do srdce. A to jak ty důstojné, tak i ty radostné. Vždyť víra má mnoho způsobů vyjádření! Teď, kdy nám nezbývá, než se v tichosti modlit, posilovat se četbou Písma a snad jen nostalgicky poslouchat zpěv z nahrávek, možná v nás narůstá potřeba radostného prozpěvování, až tato zkouška pomine a my opět budeme moct svobodně dýchat a zpívat.

Slova Žalmu 98 stojí v nadpisu. A jimi také končím. „**Jásej Hospodinu celá zem, dejte se do zpěvu, žalmy zahrajte! Zahrajte Hospodinu na citeře, při citeře mu žalmy zpívejte. Na trubky a rohy zatrubte, před králem Hospodinem jásejte!**“

Radana A. Váňová
externí jáhenka při DR Brno

Jak na zlo

Jak na zlo? Těžká otázka! Nehledme na lidské rady, ale podívejme se do Bible.

Tak třeba prorok Izajáš. Ten píše v 50. kapitole o vlastnostech Hospodinova služebníka. Má na něj vysoké nároky – na jeho poslušnost a na pokoru, která je ochotna snášet mnohá příkoří v naději, že sám Bůh pomůže. Ve verši 6. čteme: **„Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním.“**

Tuto perikopu jsme četli nedávno na biblické hodině a některým z nás se to příliš nelíbilo. Kam bychom s tím došli, bouří se naše hrdé já! Snad bychom nakonec i ta záda ohnuli a tvář nastavili, jen kdybychom měli jistotu, že ten druhý prozře, že se napraví! Rádi bychom uviděli nějaký výchovný efekt!

Když zalistujeme Novým zákonem, najdeme tam ještě náročnější požadavky. **„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele,“** čteme Ježíšova slova v Janově evangeliu (Jan 15,13). No dobře, to jsou přátelé, řekneme si. Ale apoštol Pavel v listu Římanům jde ještě dál: **„Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, a pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí.“** (Římanům 12,20b-21) Všimněme si, že – na rozdíl od Izajášova ideálu – zde nezůstáváme pasivní. Na špatnost máme reagovat dobrem. To chce hodně sebezapření, či spíš lásky. A pak se občas stane zázrak. Mohu to dosvědčit. Byla jsem svědkem jednoho takového maličkého zázraku dokonce právě v den biblické hodiny, o které už byla zmínka.

Jela jsem městskou dopravou. Vedle mě matka s dítětem v kočárku. Chlapec seděl a z dlouhé chvíle si hrál na pistolníka. Mířil prstem na kolemstojící lidi, vydával zvuky jako pch...pch...

a napodoboval střelbu. Několikrát namířil i na mě, ale dělala jsem, že nic nepozoruji. Taková hra se mi z duše protiví. Však i matka z toho byla nervozní, několikrát synka okřikla a pohrozila mu, že jestli nepřestane, vystoupí a půjdou pěšky.

Náhle mi blesklo, že to přece tak nenechám. Podívala jsem se na chlapce a poslala mu vzdušnou pusinku. Nepochopil. Tak říkám: „Posílám ti pusinku!“ a opakuji posunek ještě jednou. Chlapečkovi to došlo a zůstal jako opařený. To nečekal a nevěděl, jak reagovat. A rázem přestal zlobit – aspoň do chvíle, než jsem vystoupila.

To, co tu píši, není návod. Je to jen povzbuzení. Ve chvílích, kdy si nevíme rady se zlem kolem nás, spolehněme na působení Ducha Božího! Obráťme se k nekonečnému zdroji Dobra. Možná dostaneme výprask. Ale třeba se budou dít i zázraky, a větší, než byl ten s malým pistolníkem.

Radana A. Váňová
externí jáhenka při DR Brno

V této době asi každý z nás více než kdy jindy hledá náměty a obohacení pro svůj duchovní život. Je to pochopitelné, když jeden z pilířů naší víry, její vzájemné sdílení ve společenství, je v současnosti tolik oslaben. Velmi mě oslovilo jednadvacet jednoduchých bodů v krátkém anglickém internetovém článku **„21 způsobů budování pevnějšího duchovního života“**.

(<https://www.vibrantlife.com/21-ways-to-build-a-stronger-spiritual-life/>)

Ne, nebojte se, nehodlám procházet vše. Za prvé myslím, že bude dobré zachovat tento text krátký, a za druhé jsou body velmi výstižné a nerad bych je zbytečně „rozmazával“. Je tu ovšem ještě jedna věc, která je, podle mého názoru, v tomto případě nejdůležitější. Protože náš Stvořitel miluje své stvoření v jeho pestrosti – a jsme tedy každý jiný, z této mozaiky o tři krát sedmi polích osloví určitě každého z nás něco jiného. Tak tedy, in medias res.

1. Be a river, not a swamp.

Do „svých tří“ jsem si vybral hned první bod: být řekou, nikoliv bažinou, močálem. Co je tím myšleno, nám může přiblížit představa čisté horské bystřiny v porovnání s brčálově zeleným rybníkem.

Vyhledáváme bezpečí a vytváříme si je tím, že se obklopujeme věcmi, které jsou nám blízké. Máme rádi jistotu, spoléháme se na věci, které se nám v minulosti osvědčily. A takovým způsobem možná leckdy vytváříme i vztahy s lidmi kolem sebe. Nic z toho ale nemáme v rukou.

Náš život je darem a stejně tak věci, schopnosti, které pro nás mají svůj účel; když ho odhalíme, můžeme obohatit ostatní. Pokud se nám podaří rozšířovat zprávu, se kterou za námi přicházejí lidé, kteří jsou nám v životě posláni do cesty, stáváme se součástí proudu. Ani jedno z toho se ale nestane, budeme-li se snažit silou něco udržet nebo někoho zadržet. Svěžest je v proudu, v plynutí. Jsem přesvědčen, že to není jen zkušenost každodenního života, ale že je to zkušenost vnímání Božího slova, že je to zkušenost modlitby.

***Kdo věří ve mne, „proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“
jak praví Písmo.***

(J 7,38)

12. Turn worries over to God.

Další bod dobře známe: předat starosti Bohu. V této nejisté době na toto slovo určitě často myslíme a rozjímáme o něm, abychom hlouběji pochopili, co pro nás konkrétně znamená. Více než kdy jindy je zřejmé, že budoucnost není tak úplně jasná, jak se leckdy veřejně prezentuje. Rozhodnutí odborníků a vlád se mohou chvíli zdát být logická a neomylná, ale rychleji než kdy jindy se ukazuje, že s jejich prozíravostí to není zase tak úplně „slavné“. To nás jistě znejišťuje. Máme obavy.

Na druhou stranu vidíme, že opravdu není jednoduché v nepřehledné situaci a v omezeném čase objevit a vyřešit problém, aby se věci daly do pořádku tak rychle, jak bychom si přáli, jen aby naše obavy a nejistoty už zmizely. Skutečnost se nám dává poznat, že plevel nelze jen tak snadno objevit a vytrhat. Pokud ale svízelnou situaci neumíme zvládnout my sami a neumí to ani ti, kteří do svých rukou převzali odpovědnost, musí být naše příležitost v něčem jiném... Není lépe místo hledání příčin negativních věcí hledat to, co je opravdu důležité, abychom snad neopomněli něco, k čemu jsme již dospěli? Nepotřebujeme více než falešnou jistotu jasných řešení spíše očištění, když se přimkneme k tomu, co má opravdový smysl? Bude nám pak ještě nějaký koukol vůbec překážet?

***Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe
a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.***

(Ž 55,23)

Říkal jsem si, že bych mohl všechny body vyjmenovat a volně přeložit, ale nakonec bude zřejmě lepší nechat jejich případný výběr otevřený. Pokud máte chuť a prostor se podívat sami, mohu snad doporučit jednu věc, která se mi pro libovolné cizojazyčné texty, ať už dotyčným jazykem vládnu nebo ne, osvědčila: služba jazykových překladů translate.google.com. Ne, rozhodně si nemyslím, že někdy budou stroje umět samy od sebe překládat z jednoho

jazyka do druhého, ale už jsem si několikrát takto pomohl při překladu krátkého textu s neznámým slovíčkem. Zajímavá mohou být zvláště poskytnutá synonyma. I překlad rozsáhlejšího textu se mi už hodil, když jsem se mohl inspirovat tam, kde jsem s významem v rodném jazyce váhal.

15. Strive for excellence.

Ať už se necháte inspirovat čímkoliv na domácí nebo zahraniční půdě, ať už se zabýváte čímkoliv, zajímavým námětem může být patnáctý bod: usilovat o dokonalost.

Všechno, co máš vykonat, konej podle svých sil.

(Kaz 9,10)

Kdekoliv nás Pán postavil, kamkoliv nás volá, cokoliv je před námi, můžeme zkusit přijmout, vzít za své a dělat to jak nejlépe umíme. Někdy se nám zdá, že musíme dokázat něco velkého. Někdy se nám zdá, že nutně musíme něco vykonat, protože to nikdo jiný neudělá. Ale stejně dobře můžeme být tam, kde jsme, a snažit se být opravdovými. Nikdo z nás není jediný.

Celosvětová hygienická a společenská situace nás uzavírá do našich osobních prostorů už tak sekularizované společnosti, a mohli bychom snadno podlehnout právě dojmu, že jsme jediná. Místo vřelých osobních vztahů dostáváme náhradou technologické vymoženosti přístupu k množství informací a internetového propojení s kýmkoliv zvukem a obrazem. Tímto směrem jde současná společnost a každý z nás, jakýmkoliv způsobem integrovaný do veřejného života, je s ní spojenou nádobou. Myšlenka vzájemných kontaktů je správná, jako lidé můžeme fungovat pouze skrze vztahy a v nich. Důležitý je ale výsledek: aby nikdo z nás nebyl osamělý.

Náš nebeský Otče, myslíme v modlitbách zvláště na ty, kteří jsou v dnešní době opuštění a izolovaní. Prosíme Tě za zachování živých vztahů mezi lidmi a o dostatek sil a invence k tomu, abychom tyto vztahy dokázali nejen udržovat, ale i rozvíjet směrem k potřebným. Amen.

Michal Hvězda, laik v NO Blansko

Diecézní den v Brně 5. 9. 2020

Diecézní den, při kterém jsme si připomněli 100 let od vzniku Církve československé husitské a 70 let naší brněnské diecéze, zahájil bratr biskup Juraj Dovala slavnostními bohoslužbami v chrámu Spasitele v Brně - Židenicích.

Po jejich ukončení předal bratr biskup ocenění soutěžícím ve výtvarné a literární soutěži.

V dalším programu nás bratr Marcel Sladkowski provedl minulostí diecéze, jak je zachována na historických archivních filmech.

V chrámovém klubu Suterén, kde probíhal paralelní dětský program, jsme pak odpoledne shlédli divadelní představení **Basi-lejský koncil**, jímž studenti Husitské teologické fakulty a duchovní z pražské diecéze vtipně a nápaditě přiblížili významnou středověkou událost s přesahem do naší současnosti.

Michaela Kubíčková

„Koronavirová“ anketa

Obrátili jsme se na duchovní naší diecéze s následující anketou a zveřejňujeme došlé příspěvky:

Virus i pro nás v naší službě představuje něco, co jsme doposud nepoznali. Hodně nám naši službu zkomplikoval, velkou měrou nás omezuje, společenství, bezprostřední kontakt, to dnes buďto není možné vůbec, anebo jen ve velmi malé míře. Zároveň ale můžeme tuto situaci vnímat jako výzvu a šanci hledat nové způsoby, jak předávat evangelium. Ježíšovo evangelium není přece vázáno na naše liturgie, tradice, zvyklosti. Jsme v situaci, kdy je třeba si uvědomit, že jen stěží bude nadále vše tak, jak jsme byli zvyklí, tím pádem je na nás, abychom sami hledali způsob, jak postupovat dál, co a jak dělat. Skutečně jde o výzvu pro každého z nás osobně.

Můžete se teď, po zkušenostech převážné části tohoto roku, o ně podělit, sdělit například co nového pro Vás ve Vaší službě z této situace vyplynulo, jak na to reagujete, na co jste přišli, jak jste této nezvyklé situace využili, jaké nápady... a tak podobně?

Miroslav Kubíček

* * * * *

„Situace letošního roku mi přivedla do cesty ve větší míře než jindy hledající lidi – dospělé, toužící po duchovním ukotvení. S tím souvisí i neustálá potřeba komunikovat teologické otázky srozumitelně, v dialogu s lidmi, kteří přicházejí z vesměs antiklerikální společnosti, promýšlení víry schopné intelektuálního dialogu s naší agnostickou, případně „něcistickou“ společností, a také péče

o stálý osobní duchovní růst a kulturu kontemplativního přístupu k životu. Uvědomila jsem si opět, jak důležité je angažovat se v občanské společnosti a jak ona možnost angažmá je u nás duchovních také vázána právě na srozumitelnost a autentičnost.“

Sandra Silná

* * * * *

„Prožití Velikonoc niterněji, intimněji, v jiném rozměru. Poznání, jak je naše civilizace křehká. Jak hodnoty, za kterými se tak pachtíme, jsou najednou nicotné. Zamyšlení se nad tím, že jsme součástí Božího stvoření a jak se my, jako lidé, k němu chováme. K přírodě, živočichům, vodě atd. Že ona pandemie je příležitostí se zastavit a zamyslet se proč, jak, odkud a kam kráčíme.

Nikdy jsem si nemyslel, že v mém věku se budu učit točit digitálně video, zpracovat ho, sestříhat; založit účet náboženské obce na facebooku a youtube, abych na ně mohl umísťovat pobožnosti slova s kázáním. Kázání bylo také k přečtení i na webových stránkách náboženské obce. Členům NO, kteří mají e-mail, jsem rozesílal kázání elektronicky.

Snažil jsem se, aby členové náboženské obce mohli prožít největší křesťanský svátek. Proto těm, kteří nemají internet a e-mail, jsem roznášel po Maloměřicích a Obřanech dopisy s kázáním, či zamyšlením. Poznal jsem, že mnozí naši členové tento můj pokus nesli nelibě (jako by bylo moc Krista), na stranu druhou, pozitivně reagovali na pobožnosti a kázání lidé, kteří nejsou členy náboženské obce, ani naší církve.

Poznal jsem, že bych se nikdy nemohl živit šitím, neboť při šití roušek jsem si málem způsobil úraz. Tož jsem alespoň pomáhal manželce. Poznal jsem také, že se do šití roušek zapojili lidé, do kterých bych to nikdy neřekl.

Celkově... Celou pandemii beru jako příležitost k zastavení se, k zamyšlení nad sebou, nad životní cestou, nad mojí vírou či nevěrou, nad tím, co znamená následovat Krista. No a ještě jedna myšlenka. Že tam, kde je víra, není církev vůbec vázána na budovy a její vnitřní instituce a řády, a že může existovat i v podmínkách, které si nedokážeme ani představit.“

Vratislav Jan Marša

* * * * *

„Na jaře jsem se musel naučit pořizovat audionahrávky nejprve kázání a pak bohoslužby Slova a sdílet je na internetu. S pomocí některých členů jsem se pak naučil nahrávky zpracovávat a publikovat je jako podcasty. V této praxi pokračuji kontinuálně celou dobu. Tímto způsobem jsem nakonec zasáhl více lidí, než při obvyklé bohoslužbě. Pastorační práce spočívala hlavně v e-mailové a poštovní korespondenci a telefonátech.

Uvědomil jsem si znovu, jakým bohatstvím a zdrojem síly je biblické poselství.

Taky si myslím, že toto období pomohlo nově objevit význam církve doma. Věřící tak na jednu stranu poznali omezení obvyklého bohoslužebného života, ale na druhou stranu mohli objevit novou dimenzi církve i svého všeobecného kněžství.

Teď na podzim jsme vlastně navázali na jarní zkušenost a najeli jsem na způsob komunikace a pastore, který jsme praktikovali už při první vlně. Novou zkušeností je teď pro mě organizování online setkání, biblických hodin a společných modliteb. Je to náročné. S technikou jsou pořád nějaké problémy, ale na druhé straně díky Bohu za ni. Věřící vnímají tato setkání jako posilu a mají z nich radost.“

Petr Šandera

Jak se žije v čase kovidu ve Zlíně

Už v měsíci březnu v souvislosti s šířícím se koranavirem přišla utlumení našich setkání. Poslední bohoslužbu jsme slavili v neděli 15. 3. A pak jsme byli stejně jako nyní v čase podzimním uzavření do svých domovů. Zákaz platil také pro službu v domovech důchodců, byly zrušeny plánované akce v Křesťanském kulturním centru i plánované koncerty a další setkání. Ale neskládáme ruce v klín. Díky mobilním telefonům jsme ve spojení s našimi členy, zejména seniory. Přišli jsme s nápadem vypracovávat domácí pobožnosti pro neděle, které rozesíláme svým členům a sympatizantům. Nejbolestnější pro nás ale bylo to, že jsme nemohli slavit Velikonoce. Ale využili jsme zkušenosti bratří evangelíků, kteří vysílali a vysílají online bohoslužby. A tak jsme připravili online vigilií Hodu Božího velikonočního, která začala 11. dubna v 19 hod. Obsahovala všechno, co obřad Bílé soboty přináší. V 1. části zazněly krásné antifony a další zpěvy z Tuháčkova misálu.

Pak přišel pokyn k rozvolňování a k možnosti omezené účasti v počtu 15. Ukázalo se, jak lidé touží po setkání ve společenství církve. O online bohoslužbu 3. 5. byl velký zájem, a tak se členové museli přihlašovat. Restrikce se nadále rozvolňovaly, a tak jsme začali žít naplno. Velkou radost měli především senioři v domovech důchodců z obnovení bohoslužeb i tradičních setkávání „*povídání se zpíváním*“. Hod Boží svatodušní 31. 5. jsme tradičně slavili ekumenickou bohoslužbou spolu s farním sborem evangelické církve, radovali jsme se ze znovuzvolení našeho bratra biskupa Juraje Dovaly, mnozí z nás se v Brně zúčastnili jeho instalace. Na pátek 12. 6. jsme připravili bohatý program pro Noc kostelů.

S počátkem měsíce září jsme zahájili biblické hodiny, setkávání v Křesťanském kulturním centru při večerech Bible pro dnešek i v domovech důchodců. V neděli 4. 10. jsme slavili bohoslužbu

díkůvzdání za úrodu, při níž Amálka Sladkowská přijala po prvé svátost Večeře Páně. A pak to přišlo znovu. Omezení počtu účastníků shromáždění, dokonce zákaz zpěvu. V neděli 11. 10. jsme se sešli k nedělní bohoslužbě, která byla dle nařízení recitovaná. Tehdy jsme si uvědomili, jaký dar máme ve zpěvu liturgie a duchovních písní. Pro neděle 18. října, 8. a 15. listopadu jsme v návaznosti na zkušenosti z jara připravili domácí pobožnosti a pro neděle 25. října i 1. listopadu (Slavnost všech věrných svědků a mučedníků Páně) a pondělí 2. listopadu (Památka zesnulých) jsme připravili opět online bohoslužby. Pokud po 20. listopadu nedojde k dalšímu rozvolnění, pak již nyní připravujeme online bohoslužby ze Zlína na 22. listopad – poslední neděli církevního roku a na 29. listopad – 1. neděli adventní. Informace ze zlínské obce lze najít na webových stránkách: <http://ccshzlin.cz>

Jsmo vděční za to, že můžeme být také díky internetu ve spojení jako členové rady starších. Je třeba vyslovit poděkování všem, kdo v tomto čase vyvíjejí nejrůznější aktivity v církvi (bohoslužby, pobožnosti, zamyšlení, kázání), o kterých nacházíme informace na webových stránkách: www.ccszh.cz – církev v době koronaviru. A tak Bohu díky za to, že i v čase omezení k nám přichází Boží slovo, společně se můžeme modlit a vzájemně se potěšovat. I když jsme tedy uzavřeni, nejsme osamělí. Společně prosme, ať **„Bůh naděje nás naplňuje veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojňovala naše naděje mocí Ducha svatého“**.

(Ř 15,13)

Zdeněk Kovalčík
farář ve Zlíně

Doporučujeme...

Doporučujeme přečíst:

Tomáš Halík

Čas prázdných kostelů

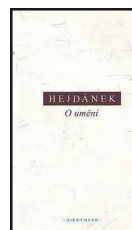
Nejnovější knížka profesora Tomáše Halíka je sestavena z kázání, která vznikala v letošním postním, velikonočním a svatodušním čase. Kázání reagují na nezvyklou a zcela novou situaci, se kterou doposud nikdo nemáme zkušenost. Největší křesťanský svátek, Boží hod velikonoční – a prázdné kostely.

Profesor Halík to vnímá jako výzvu pro každého věřícího i pro celou církev. Podobně jako židovský národ musel poté, co byl rozbořený jeruzalémský chrám, hledat nové cesty a způsoby, jak prožívat a udržovat svoji víru stále živou a oslovující, tak je tomu podobně teď i pro nás, křesťany, i my teď stojíme před podobnými problémy. Ty ale opravdu mohou být tou výzvou a novou šancí oprostit se od roky, ne-li staletími zaběhlých stereotypů a zvyklostí a vnést do zvěstování evangelia něco zcela nového, snad osobnějšího, niternějšího.

* * * * *

Ladislav Hejdlánek

O umění

Nakladatelství OIKUMENE vydalo knížku nedávno zesnulého filosofa profesora Ladislava Hejdlánka, sestavenou z jeho statí a úvah o umění. Jak je napsáno v anotaci, „**autor spatřuje v umění inspirační zdroj nejen pro myšlení, ale pro celý náš život a náš postoj ke skutečnosti**“. „**Od umění se dle něj můžeme naučit vidět svět jinak, nově a nepředemtně.**“

Samozřejmě, že to – jako ostatně v případě všech jeho děl – není čtení snadné, ale stojí za to.

Cikánský evangelia

Tato kniha je určena pro toho, kdo chce nahlédnout do života, uvažování, myšlení a konání cikánů (není myšleno pejorativně), lidí na dně společnosti. Cikánský evangelia je kniha, otevřená výpověď o cestě ke Kristu z prostředí plného drog, sexu a okultních praktik. Viktor a František, kteří vyrůstali v romské komunitě, se v rozhovoru s knězem Štěpánem Smolenem zamýšlejí nad svým dřívějším životem. Patřily do něho chudoba rodiny na okraji společnosti, plotky se zákonem i davy žen, drogy, prostituce a také boje s temnými silami. Záchranou se pro ně stalo poznání Krista.

* * * * *

V prodejně Blahoslavu v Praze si můžete objednat:

CD **Dnes chvalte Pána**, které přináší v podání Komorního pěveckého sboru ze Slezské Ostravy za řízení Zdeňka Kovalčíka v chronologickém sledu nejstarší památky české duchovní písně od chorálu **Hospodine, pomiluj ny** přes zpěvy **předhusitského** a **husitského** období, i zpěvy **Jednoty bratrské** až k jejich úpravám Otmara Máchy a Petra Ebena. Booklet přináší texty všech zpívaných písní včetně hymnologických údajů. Cena 150,- Kč

K 100. výročí Církve československé husitské v upravené reedici bylo vydáno CD **Zná Hospodin dnů upřímných** se slovem br. patriarchy ThDr. Tomáše Butty. V podání slezskoostravského pěveckého sboru můžete vyslechnout song Luboše Svobody **Zná Hospodin dnů upřímných**, husitský chorál **Kdož jste Boží bojovníci**, Treglerovo **Velké vyznání víry**, chorál **Kriste, Synu přemilý**, **husitský Otčenáš**, požehnání z **Liturgie podle Karla Farského** a úpravu písně **Žehnej, Bože, církvi naší**. V poslechu jistě potěší přednes vybraných básní br. Aloise Volkmana. Cena 50,- Kč

Tipy přispěli Vratislav Marša, Zdeněk Kovalčík a Miroslav Kubiček

Vyhodnocení literární a výtvarné soutěže

V ohlédnutí za diecézním dnem jsme uvedli, že na něm byly oznámeny výsledky literární a výtvarné soutěže, kterou brněnská diecéze před rokem, ve 30. čísle Vinného kmene, vyhlásila. Nyní bychom chtěli prezentovat nejlepší díla z této soutěže.

Soutěž byla složena ze dvou částí: literární a výtvarné.

V literární části soutěže se v kategorii do 10 let,
i v kategorii 10 až 18 let neúčastnil nikdo.

V kategorii nad 18 let získali:

- 1. místo: *nebylo uděleno*
- 2. místo: ***Miriam Šumníková***
Alena Nedomová
- 3. místo: ***Václav Bouček***

Ve výtvarné části soutěže bylo obsazení silnější.

V kategorii do 10 let získali:

- 1. místo: ***Jaroslav Rada***
- 2. místo: ***Vilemína Sladkowská***
- 3. místo: ***Natálie Hafnerová***

V kategorii od 10 do 18 let získali:

- 1. místo: ***Dorota Dovalová***
- 2. místo: ***Klára Dovalová***
- 3. místo: *nebylo uděleno*

V kategorii nad 18 let získali:

- 1. místo: ***Milan Čermák***
- 2. místo: ***Anna Radová***
- 3. místo: *nebylo uděleno*

Na následujících stránkách oceněná díla uvedeme.

Vyhodnocení literární soutěže

2. místo: Alena Nedomová

Chatička

Konečně se oteplilo a já se vydala k nedaleké přehradě. Večerní plavání miluji. V jemných vlnkách a fascinujícím pohledem na západ slunce jsem se trochu zapomněla. Začínalo se stmívat a já se pomalu vracím z koupání domů.

Když mímím dřevěnou chatu po místních myslivcích s polorozbořenou terasou, zarazí mě, že je otevřené okno. Zdá se, že tam vidím světlo petrolejové lampy. Zrychlí se mi tep. Mám touhu se tam podívat. Zároveň se bojím. Náhle v okně zahlédnu mužskou postavu. Naše pohledy se na okamžik střetnou. Je vysoký, černovlasý a má modré oči. Leknu se a utíkám do tmy.

Kdo je ten krásný neznámý a kde se tu vzal?

V noci nemohu usnout, už aby bylo ráno, přeji si.

Druhý den jdu k přehradě už dopoledne. Blížím se k osudné chatě a už z dálky vidím záhadného kluka. Je ke mně otočený zády a natírá modrou barvou rám okna. Na sobě má hnědé bokové pracovní kalhoty potřísněné modrou barvou a bílé tílko. Tají se mi dech. Srdce mi prudce buší. Co se stane, až se otočí? Co mu mám vlastně říct? Zmateně se rozhlížím kolem.

„Dobré ráno, slečno, jdete si zaplavat nebo mi pomoci?“ říká pobaveně.

„No... , jdu se trochu smočit,“ koktám a cítím, jak rudnu.

„Škoda, já už myslel, že mi Bůh seslal pomocníci.“

„Co tu děláte?“ osměluji se.

„Natírám,“ směje se.

„Vy tu budete bydlet?“

„Kdepak. Je tu pěkně. Rozhodl jsem se chatu opravit pro místní katolické děti a mládež.“

„Něco jako klubovna, to by bylo fajn,“ říkám.

„Třeba. Chodíte na náboženství?“

„Já... chodila jsem asi čtyři roky, pak mě to přestalo bavit.“

„Velká chyba, snad vás to zase začne bavit, pod mým vedením.“

„Vy jste farář?“ vyhrknu.

„Od příštího měsíce budu váš místní farář.“

„Jsem Marek Javůrek,“ podá mi srdečně ruku.

„Monika. Můžete mi tykat, nejsem na gymnaziu, kde si všichni vykakají.“

Tak hezký chlap a musí být farář? Může mu být tak něco přes třicet. Pomyslím si.

„Jak vám mám říkat?“

„Klidně Marek, Moniko.“

Byla jsem jím tak okouzlená, že jsem si nevšimla přicházející tety.

„Co to má znamenat? Vybavuješ se tu s neznámým, polonahým mladíkem, co kdyby tě zatahl do chaty. Máš rozum,“ metá blesky teta.

„Nic tu nedělám, jdu už domů.“

„To bych si vyprosila. Na kluky máš spoustu času, že se nestydíte. Svádět mladé děvče. Je jí čtrnáct, mladej pane.“

„On je farář,“ vysvětluji.

„Ale, povídali, že mu hráli. O tom bych snad musela něco vědět. Náš pan farář Kolečko je sice v nemocnici, ale určitě se brzo vrátí,“ povídá teta.

„Bohužel už nebude moc kázat, je těžce nemocný, mladá paní. Jmenuji se Javůrek a v září se stěhuji na místní faru.“

„Opravdu? A proč jste jen v tílku! Když jste farář.“

„Omlouvám se, jestli vás to pohoršuje. Mám dovolenou a takhle se cítím dobře.“

„A co chudák to děvče, nevidíte jak na ni působíte?“

„Ano, ale to je součást dospívání. Myslím si, že Monika je rozumná a včas jsem jí vysvětlil, kdo jsem a jaké mám poslání.“

„Mně se to stejně nelíbí, a co tu vlastně vyvádíte?“

„Chci to tu trochu poopravit, pro děti.“

„Ale to je jiná. Proč jste s tím nešel na úřad, poslali by vám brigádníky.“

„Já tam byl, ale řekli mi, že můžou až na podzim.“

„Nesmysl, já to zařídím.“

„Děkuji, jste laskavá.“

„Tak nashle a ty Moniko upaluj domů,“ říká teta.

Teta musí být všude. Takový trapas! Ale zařídí brigádníky, takže i já s mládeží ze školy můžu pod dospělým dohledem pomáhat.

U chatičky travíme konec léta. Naši tátové naváží nepotřebné staré stoly a židle. Kluci je brousí a holky radostně natírají na modro. Stavíme si bytelné ohniště a večer co večer opékáme vuřty, nebo letní jablka. Pan farář Marek nám při ohni vypráví poutavé zážitky z jeho dalekých cest, ale i zajímavé biblické příběhy.

Jen my holky občas vzdycháme, když se příliš dlouho díváme na Markovu mladistvou, charizmatickou tvář.

To jediné nás trápí.

Vyhodnocení literární soutěže

2. místo: Miriam Šumníková

1.

žitný kvásek
vůně a život
teplo domova
láskyplné dlaně
spánek v mých peřinách
jen si odpočín
na znamení kříže
požehnání
chléb

2.

jak důležitá je víra
aby se láska zase objevila
s trnovou korunou se nedá snít
člověk by se mohl zbláznit
černé mraky plné stínů
prosím o bezpečnou mýtinu
než zakokrhá kohout
mohu tmavé rolety odhrnout
světlo vchází do mě
a je v našem domě
moje srdcová sedmička
dneska svítí v kalendáři
teď se nám to konečně podaří
odjíždíme na stanici
číslo devět po šesté
na naší křížové cestě
mu pošeptám do ucha miluji tě
buď jen člověkem víc od tebe nežádám
z pokory narovnáám svou páteř
zázraky nepokradeš
ty přicházejí samy
do mého věrného psaní

3.

Čtvrtek 2. dubna 2020

vir
vir
víra láska víra
mír
mír
mír

Vyhodnocení literární soutěže

3. místo: Václav Bouček

Z Boží číše

Stříbrné mince na dně jezera,
poslední útržky vědomí a dále nic.
Modlitby za duši, jež nesměla
pohasnouti za dob temnoty.

Nebesa prolomena na oko,
jak sopečný dým stoupá hrud'.
Žár a popel dali ti, byť nebylo
hany, smíru a čistých slz.

V područí strachu, co nezná jmen,
hledá se spasitel pod ikonou kříže.
Zástupy vran vzlétají na útěk,
žadoní o kapku z Boží číše.

Leč přesto prosím, ač agónie kvete,
rubínový šat mne zakrývá,
setřete krůpěj do syté beznaděje,
jak káže vám vůle má.

Pro chorál nebeských jizev,
nezmůže Bůh v soukromí žal.
Člověk se upsal pro tisíce tužeb
a na dlani kvítí jako život vzdal.

Až rozeklané hory potrísněny budou,
až doteky starců nahradí mýto,
dočkáme se zázraků v Bohu,
místo hněvu nastoupí lítost.

Vyhodnocení výtvarné soutěže

kategorie do 10 let:

1. místo: Jaroslav Rada

Vyhodnocení výtvarné soutěže

kategorie do 10 let:

2. *místo*: Vilemína Sladkowská

kategorie do 10 let:

3. *místo*: Natálie Hafnerová

Vyhodnocení výtvarné soutěže

kategorie od 10 do 18 let:

1. místo: Dorota Dovalová

kategorie od 10 do 18 let:

2. místo: Klára Dovalová

Vyhodnocení výtvarné soutěže

kategorie nad 18 let:

1. místo: Milan Čermák

Vyhodnocení výtvarné soutěže

kategorie nad 18 let:

2. místo: Anna Radová

Datový plán

Prosinec 2020

5. 12.	–	kurz základů teologie
7. 12.	–	zasedání Diecézní rady
12. 12.	–	zasedání Ústřední rady
13. 12.	–	bohoslužba ke stému výročí znovuootevření Chrámu M. J. Husa v Uherském Brodě
24. 12.	–	Štědrý den
25. 12.	–	Boží hod vánoční
26. 12.	–	svátek prvomučedníka Štěpána sbírka na celocírkevní diakonii

Leden 2021

2. 1.	–	kurz základů teologie
7. 1.	–	jednání Diecézního revizního finančního výboru
8. 1.	–	bohoslužba k výročí vzniku CČSH
9. 1.	–	bohoslužba k výročí vzniku CČSH - Praha
	–	zasedání Ústřední rady
11. 1.	–	zasedání Diecézní rady
22. 1.	–	jednání Diecézního revizního finančního výboru
30. 1.	–	Diecézní shromáždění

Únor 2021

- 1. 2. – zasedání Diecézní rady
- 6. 2. – kurz základů teologie
- 11. 2. – společná vikariátní konference duchovních
– jednání teologického poradního sboru (13:00)
- 13. 2. – zasedání Ústřední rady
- 17. 2. – Popeleční středa
- 19. 2. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 27. 2. – vikariátní shromáždění Východní Morava

Březen 2021

- 1. 3. – zasedání Diecézní rady
- 6. 3. – kurz základů teologie
- 8. 3. – jednání Diecézního kárného výboru
- 13. 3. – zasedání Ústřední rady
- 18. 3. – vikariátní shromáždění Vysočina
- 19. 3. – jednání Diecézního revizního finančního výboru
- 20. 3. – vikariátní shromáždění Brno
- 22. až 24. 3. – duchovní cvičení
- 28. 3. – Květná neděle
- 29. 3. – zasedání Diecézní rady

Vinný kmen

občasník Brněnské diecéze číslo 33

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2020

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Miroslav Kubíček,
členové: Petr Šandera, Michaela Kubíčková, Pavel Pospíšil

Stálí dopisovatelé: Michal Hvězda, Ivana Krejčí

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pocházejí z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH